

Kapitel 1

Charlie Rönnberg vaknade. Det första han blev medveten om var doften av banan och att det gungade lätt. Sedan hörde han ett lågmält sorl. När han öppnade ögonen såg han ut över en sjö som glittrade utanför fönstret. Närmast land krusade sig vattnet lätt. Vidsträckta åsar med gran och björkskog, där hus i vitt och rött var insprängda, reste sig ur sjön på andra sidan.

Han satt på ett tåg. Dagen var grå, men längre bort närmade sig en blå himmel. En sekund senare åkte de in i en tunnel och allt blev svart.

Han knep ihop ögonen hårt och först nu märkte han att huvudet ilade av smärta.

Hur i helvete hade han hamnat här? Han hade inget minne av att ha klivit på ett tåg. Han kände sig groggy, som om han sovit djupt och länge och plötsligt blivit väckt.

När de kom ut ur tunneln befann de sig i en barrskog. Han såg sig omkring. Han hade suttit lutad mot fönstret och platsen bredvid honom var tom. På andra sidan gången såg han en vithårig man som åt en banan och läste på en läsplatta. Bredvid honom en lika vithårig dam som satt kutryggig över en plastburk med ris blandat med någonting oidentifierbart. Längre bort pillade några med mobiltelefonerna och somliga pratade. I taket satt en monitor som talade om att han satt i vagn E och var på väg till Stockholm C. Klockan var 11.28 – men vilken dag? Han slöt ögonen igen och försökte koncentrera sig. Vad gjorde han här? Han kunde inte minnas och blev med ens rädd – hade han fått en stroke?

Det kunde förklara huvudvärken.

Kunde man få en stroke innan man fyllt fyrtio? Han kände med handen över bakhuvudet. Kanske ömt, men inget sår i alla fall.

Han försökte tänka efter. Vad var det sista han kom ihåg?

Madeleine och han hade ätit frukost och sedan ... Han stönade lågt. Han kunde komma ihåg frukosten, men sedan ... han hade promenerat till jobbet ... så var det. Och på jobbet ...

Där blev det tvärblankt.

Han hade sett Madeleine köra iväg i Mazdan, men sedan tog minnet slut. Vad fan ...?

Vad hade hänt? Varför befann han sig på ett tåg till Stockholm? Det var ingenting han hade planerat. Eller hade han det? Han sträckte sig efter mobilen, men upptäckte att den var borta. Han hade den alltid i vänstra kavajfickan, men nu fanns den ingenstans. Han böjde sig ner och tittade på golvet, men där fanns den heller inte. Skit, hade han tappat sin mobil? Katastrof. Han hade större delen av sitt liv i telefonen.

– Nästa uppehåll Herrljunga, sa en stockholmsröst i högtalarna.

Han tänkte snabbt och bestämde sig. Det fanns ingen mening med att åka till Stockholm om han inte visste varför han skulle dit. Dessutom ville han bara hem om det nu verkligen var någonting fel på honom.

Tåget gled in på Herrljunga station och han klev av. Han stod kvar på perrongen tills tåget hade åkt igen. Han kände att huvudvärken började ge med sig lite nu när han kommit ut i friska luften och hjärnan började kännas mindre dimmig. Han satte sig på en av träbänkarna på perrongen och andades djupt ett tag, men oron grep tag i honom och han gick över spåren bort till den vitrappade stationsbyggnaden. Den satt ihop med en kombinerad café/cafeteria/grill och vid första doften av grillat kött vek han sig nästan dubbel av ett hungerhugg som inte var av denna världen. Helvete, när hade han ätit senast egentligen?

Han måste äta någonting och sedan köpa en biljett hem till Göteborg. Han hejdade sig, insåg att mobiltelefonen inte var det enda som saknades i fickorna. Var det ... hade han blivit rånad? Fan och helvete!

Hur skulle han ta sig hem utan pengar?

Men sedan stack han ner ett pekfinger i myntfickan på jeansen och hittade den hopvikta femhundringen som han brukade ha där om han av någon anledning skulle behöva ha kontanter – något som hände allt mer sällan. Han andades ut av lättnad. Okej, då var han inte helt körd.

Snart hade han en hamburgare med pommes frites framför sig på en papperstallrik. Tjugo minuter senare stod han på perrongen med en pappersbiljett i fickan.